

TÜRKİYE'DEKİ ALMAN VAKIFLARI RAPORU 1

Dr Necip Hablemitoğlu

Almanya'daki Türkleri biliriz de, Türkiye'deki Almanları bilenimiz var mıdır? Kastedilen, Almanya'daki 2,5 milyon Türk vatandaşına karşılık Türkiye'de yaşayan –çoğu emekli- yaklaşık 100.000 Alman değildir: Türkiye'de her türlü etnik, dinsel-mezhepsel ajitasyon faaliyeti gerçekleştiren; toplumsal-siyasal-ekonomik ve hatta genetik alanlarda hazırlattığı projelerle her türlü espionaj faaliyeti sürdüren; yerel basında, yerel yönetimlerde, üniversitelerde, sendikalarda, kamu kurum ve kuruluşlarında, kısaca stratejik öneme sahip birimlerde “etki ajanı” ve “Alman sempatzanı” yetiştiren; şeriatçı yapılanmalardan çevreci örgütlere, bölücü yapılanmalardan terör örgütlerine, yasal derneklerden siyasal partilere uzanan çizgide Türkiye'ye, Atatürk ilke ve devrimleri ile Cumhuriyet'in tüm değerlerine karşı olan, ulus-devletin parçalanmasını isteyen tüm rejim karşıtlarına lojistik destek vererek bu ülkeyi alttan oyan –deyim uyuysa- bir avuç Alman istihbaratçısıdır.

Türkiye'de istihbarat kuruluşları, Almanya'nın Türkiye içindeki “Beşinci Kol” faaliyetlerinin farkında mıdır? Elbette ki evet!.. Ne var ki, klasik bürokrat uzlaşmacılık anlayışı, “bu iş benim boyumu aşar” mantığı, siyasal baskılar, siyasal erke haklı güvensizlik, mevcut istihbarat kuruluşları arasında mevcut olumsuz rekabet ve koordinasyonsuzluk gibi nedenlerle önlem alınamamaktadır. Önlemden vazgeçtik, kamuoyu bilgilendirilememektedir. Bu acizlikte, hiç şüphesiz söz konusu istihbarat kuruluşlarımız içindeki şeriatçı ve de etnik görüntülü kadrolaşmaların payını da yadsımamak gerekmektedir ¹.

Türkiye'deki Alman “Derin Devleti'nin” temsilcileri, gerçekte Alman Dış İstihbarat Servisi olan “*Bundesnachrichtendienst*” (BND) mensubu olup, bir kısmı diplomatik dokunulmazlık kapsamında, bir kısmı gazeteci, akademisyen (arkeolog, dilbilimci, Türkolog, siyaset bilimci, çevre bilimci, ekonomist, sosyolog, etnolog ve ilahiyatçı ağırlıklı), serbest araştırmacı, sendikacı kimliğinde ve diğerleri de vakıf temsilcisi olarak kesintisiz faaliyet göstermektedirler². Bu araştırmanın konusunu, sadece Alman vakıfçıları oluşturmaktadır³. Alman istihbaratçılarının Türkiye'de vakıf temsilcisi statüsünde de olsa görev yapmalarına, vakıflar mevzuatı olarak tanımamaktadır⁴. Buna rağmen, Türkiye'deki Sivil Toplum Örgütleri (NGO) olgusunu çok iyi kullanan, zaafı ve mevzuat açıklarını çok iyi değerlendiren Alman istihbaratçıları, Türkiye'yi tanımakla işe başlayıp, kısa sürede hemen her alanda Türkiye'yi yönlendirecek aşamalara gelmişlerdir. Ama önce, emperyalizmin hedefi konumundaki ulus-devletlerde ve bu kapsamda Türkiye'de mevcut işbirlikçi NGO'lara yüklenen misyonların iyi anlaşılması gerekmektedir.

1. TÜRKİYE'DEKİ KÜRESELLEŞMECİ YA DA İŞBİRLİKÇİ NGO'LAR

Küreselleşme sürecinde, uluslararası sermayenin serbest dolaşımının önünde en büyük engel oluşturan ulus-devletlerin zayıflatılması ve mümkünse yıkılması doğrultusunda ABD, Almanya, İngiltere gibi ülkeler ile AB, NGO'lara (Non-Governmental Organizations) yani hükûmet dışı sivil toplum örgütlerine aşağıdaki görev ve sorumlulukları öngörmektedirler: “*Yerel kültürlerin yaşatılması kapsamında alt kültür kimliklerinin siyasallaştırılması ve etnik karşıtlıkların belirginleştirilmesi; misyoner faaliyetlerine karşı toplumsal reaksiyonu törpüleyecek sürecin başlatılması ve geliştirilmesi; dinsel özgürlükler kapsamında dinler arası diyalog ve hoşgörü sürecinin başlatılarak, tarikat-cemaat ve benzeri yapılanmalarla birlikte farklı hukukların yaşama geçirilmesi ile eğitim ve öğretim birliğine son veren girişimlerin desteklenmesi; hükümet politikalarını ve kamuoyunu önemli ölçüde yönlendirme gücüne sahip siyasal partilerin, meslek odalarının, medya kuruluşlarının, sendikaların, birliklerin, vakıfların, derneklerin, tarikat ve cemaatlerin ve de illegal örgütlerin, rejim ve devlet aleyhine -farklı siyasal kamplarda yer alsalar da- asgari müştereklerde buluşturulması ve kullanılması; demokratik kitle örgütlerinin süratle NGO'laştırılması ve “sivil itaatsizlik” çağrıları ile kitlelerde kamu düzeni-devlet otoritesi aleyhine başkaldırı refleksinin oluşturulması; “sivil denetim” stratejisi ile devlet kurum ve kuruluşlarının denetlenmesi ve hedeflenen gizli bilgilere doğrudan ulaşılması; bağlı NGO'ların baskı grubu olarak kullanılmasıyla hükümetlerin siyasal, toplumsal, kültürel, hukuksal ve de ekonomik politikalarının doğrudan ve dolaylı etkilenmesi; resmi ideoloji-sivil ideoloji ayrımı ile mevcut sistemden hoşnut olmayan, ezildiğine, sömürüldüğüne inanan kitlelerin toplumsal dayanışma bağlamında yönlendirilmesi ve resmi ideolojiyi temsil eden tüm kurum ve kuruluşlara, değerlere ve de resmi politikalara düşmanlaştırılması; yerel*

yönetimlerin ön plana çıkarılarak merkezi yönetimin giderek zayıflatılması; "global vatandaşlık" kavramı ile "etki ajanlığının" özdeşleştirilmesi, hedef ülkedeki etki ajanlığı potansiyelinin geliştirilip güçlendirilmesi vs. vs."

Küreselleşmeci NGO'ları, ulusal düzeydeki demokratik kitle örgütlerinden ayıran en önemli kriterler ise şöyle belirlenmektedir: Küreselleşmeci NGO'lar, hiçbir şekilde hükümetten yani resmi makamlardan yardım almayacaklardır. Bu bağlayıcı özellik, onların devlet tarafından teslim alınmalarının ve de kullanılmalarının önüne geçecektir. Ancak, aynı NGO'ların dış ülkelerden yardım almalarında ve yönlendirilmelerinde-kullanılmalarında ise hiçbir sakınca bulunmamaktadır. Bir başka ifadeyle, yasal demokratik kitle örgütleri (dernekler, vakıflar, meslek odaları ve birlikleri, sendikalar vd.) ne kadar ulusal görüntüye ve niteliğe sahiplerse, küreselleşmeci NGO'lar da o ölçüde ulusallık karşıtı-işbirlikçi (agent) görüntü ve niteliğe sahiptirler. Diğer taraftan, küreselleşmeci NGO'lar için, gelir dağılımındaki adaletsizlikler, ülke ekonomisinin gelişmesi, üretimde ve işgücünde verimlilik, işçi-memur-köylü-öğrenci-esnaf-kadın hakları, sendikal mücadele, devletin ülkesi ve ulusuyla bölünmezliği, bilimsel etkinlikler, sömürü, sömürgeler gibi konu ve kavramlar pratikte hiçbir anlam ve değer ifade etmemektedir. Buna karşılık, küreselleşmeci NGO'ların kayıtsız şartsız savundukları iki temel özgürlük vardır: Dinsel özgürlükler (mezhep, tarikat, cemaat ve hatta yasadışı radikal dinci yapılanmalar arasındaki farklılıkları derinleştirme, kışkırtma) ve de etnik parçalama-parçalanma özgürlüğü. Laik hukuk sisteminin çökmesiyle ya da alt kültür kimliklerinin siyasallaştırılmasıyla ortaya çıkacak iç savaş ve bu iç savaşta ortadan kalkacak olan başta yaşama hakkı olmak üzere yok olacak temel insan hak ve özgürlüklerinin hesabı hiç önemli değildir. Örneğin, Yugoslavya'nın parçalanma sürecinde yaşanan etnik temizlik operasyonlarında öldürülen, tecavüz edilen, işkence gören kadınların, çocukların envanterini çıkaran, haklarını arayan ve sorumluların gerçekten izini süren kaç küreselleşmeci NGO vardır globalleştiği söylenen dünyada? Keza, Irak, Çeçenistan, Kosova ve Afganistan gibi ülkelerdeki yansımaları izleyen ve kamuoyunu bilgilendiren, gerçekten takipçi küreselleşmeci NGO'lardan söz edebiliyor muyuz? Kuzey Irak deneyimi göstermiştir ki, "insani yardım" amaçlı yüzü aşkın NGO'nun neredeyse tamamı, ABD, Almanya ve İngiltere gibi ülkelerin istihbarat servislerinin tamamlayıcı ve kamufle edici unsuru olarak görev üstlenmişler; bu servislere ajan peşmerge devşirmişlerdir⁵. Bu bağlamda bölgeye en ciddi insani yardım, NGO'lar arasında adı bile geçmeyen Türk "Kızılayı'ndan" gelmiştir. Bunca yaşananlar ortadayken, küreselleşmeci NGO'lar, eylem yerine, "insan hakları ve özgürlükleri" söylemlerini yeğlemektedirler. Kimlere karşı? Sadece kendi devletine ya da diğer ezilen devletlere karşı, tabii kendilerini yöneten-yönlendiren emperyalist devletin ya da devletlerin verdikleri izin ölçüsünde!..

Çelişkiler sadece bu kadar mı?!. Elbette ki hayır!.. Tıpkı, örgüt içi demokrasinin (seçimle işbaşına gelmek, kaydıhayat şartıyla yönetimde kalmamak, görev ve sorumlulukları paylaşmak, kişisel çıkar sağlamamak vb.) olmadığı yapılanmaların NGO kabul edilemeyeceğine ilişkin genel tanım ve tutuma rağmen, tarikat ve cemaatlerin bir nevi NGO olarak (Sivil Toplum Cemaatleri) tanınmaya zorlanması gibi. Küreselleşmeci NGO'lar, dinsel mürit-militanlığın ya da etnik faşizmin yol açacağı sorunları değerlendirmek yerine, "işkenceye hayır", "düşünceye özgürlük" gibi temelde tüm insanların katılacakları sloganları, sadece hedef hükümetleri köşeye sıkıştırma aracı olarak kullanmaktadırlar. Örnek mi?!. Türkiye başta olmak üzere tüm hedef ülkelerde, küreselleşmeci-işbirlikçi NGO'lar, haftalık-aylık ve yıllık insan hakları raporları hazırlayıp bunu kendi ülkesini küçük düşürecek, aşağılayacak, şikâyet edecek biçimde yayınlamaktadırlar. Bu raporların sunumu, yönetilip yönlendirildikleri ülkelerin dışişleri bakanlıklarınadır. Bu bağlamda, Türkiye'deki İnsan Hakları Derneği'nin ya da Mazlum-Der'in ya da Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın, ABD, Almanya ya da AB ülkelerindeki insan hakları ihlallerine ilişkin rapor hazırlamaları kesinlikle söz konusu değildir. Daha açık ifadeyle, insan hakları ve özgürlüklerine ilişkin konular, küreselleşmeci NGO'larla kendilerini yöneten-yönlendiren, para aldıkları yabancı devletlerin "müdahale-baskı-şantaj" aracı olduğu için sürekli gündemde tutulmaktadır, yoksa samimi oldukları için değil.

Tüm bu fonksiyonları ile küreselleşmeci NGO'lar, kendilerini yöneten-yönlendiren ülke silahlı kuvvetlerinin, casuslarının yapamayacakları tüm alanlarda hizmet sunmaya, dolayısıyla da kendi devletine yönelik çok yönlü vatana ihanet suçunu -hem de alenen- işlemeye devam etmektedirler. Satın alınmanın adı, "proje bedeli" olmuştur. Buna karşılık, Türkiye dahil hedef ülkeler, küreselleşmeci NGO'lara karşı yasal önlemleri alamaz konuma getirilmişlerdir. Örneğin, ilgili devlet ya da hükümet başkanlarının ve parlamenter heyetlerinin Türkiye'ye ziyaretlerinde, söz konusu küreselleşmeci NGO'ların yöneticileri ile görüşmeleri rutin kabul edilmekte ve gezi

programının üst sıralarında yer almaktadır ⁶. Bu olgu, söz konusu NGO'lara bir nevi itibar kazandırmakta ve örtülü dokunulmazlık sağlamaktadır.

Dipnotları

1. Türk istihbarat birimleri arasında yıllardır var olduğu bilinen "Çerkezci", "Gürcücü", "Arnavutçu" vb. kadrolaşma hareketi, 12 Eylül 1980 sonrasında Fethullahçılar'ın ve Nakşibendiler'in de devreye girmesiyle daha da sakil bir çeşitlilik kazanmıştır. Son polis eyleminde atılan sloganlar, İstanbul Emniyet Müdürü ve Valisi arasında yaşanan gerginlikle ortaya çıkan belgeler, bu olgunun hâlâ var olduğunu ortaya koyan somut gelişmelerdir. Tipik ve güncel bir örnek olmak üzere bkz. Zübeyr Kindıra, **Fethullah'ın Copları** (İstanbul: Su Yayını, 2000). Türkiye'de yürütülen Alman ve ABD orijinli espionaj faaliyetlerinin üzerine gidilmemesi de, istihbarat birimlerindeki bu etnik ve dinsel zafiyetin bir sonucudur. Görünen acizliğin sorumluluk almama, inisiyatif kullanmama boyutu ayrı bir araştırma konusudur. Ayrıca ilgili diğer bilgiler için internet üzerinden bkz. <http://www.neciphablemitoglu.cjb.net>
2. Almanya'nın birbirleriyle koordinasyonlu biçimde faaliyet gösteren, genel emniyet hizmet sınıfından ayrı üç grupta kümelenen farklı istihbarat örgütleri bulunmaktadır: Başbakanlığa bağlı Federal İstihbarat Servisi (**Bundesnachrichtendienst-BND**); İçişleri Bakanlığı'na bağlı Federal Anayasayı Koruma Teşkilâtı (**Bundesamt für Verfassungsschutz-BfV**) ile 16 ayrı Anayasayı Koruma Eyalet Teşkilâtı (**Landesamt für Verfassungsschutz-LfV**) ve ayrıca Enformasyon Teknolojisi Güvenliği Federal Teşkilâtı (**Bundesamt für Sicherheit in der Informationstechnik-BSI**); Savunma Bakanlığı'na bağlı Federal Silâhlı Kuvvetler İstihbarat Teşkilâtı (**Amt für Nachrichtenwesen der Bundeswehr-ANBw**), Federal Silahlı Kuvvetler Radyo İzleme Teşkilâtı (**Amt für Fernmeldwesen Bundeswehr-AFMBw**), Askeri Güvenlik Servisi (**Militärischer Abschirmdienst-MAD**). Federal Hükûmetçe yayınlanan 27.6.1973 tarihli İşbirliği Tüzüğü ile tüm bu örgütlerin işbirliği esasları belirlenmiş olup, bir de yetkili koordinatörlük tesis edilmiştir. Almanya'nın Federal İstihbarat Servisi olan **BND** (Bundesnachrichtendienst), doğrudan Başbakanlık'a bağlıdır ve Almanya dışı Espionaj, K/Espionaj faaliyetlerini yürütmekle yükümlüdür. **BND**, Almanya'nın dış ülkelerdeki güç ve imajı ile doğru orantılı kadroya, ekipmana ve bütçeye sahip prestijli bir istihbarat servisidir. II. Dünya Savaşı sonrasında **C.I.A.** tarafından yeniden yapılandırılan **BND**, özellikle Sovyetler Birliği ve Doğu Almanya'ya karşı faaliyet gösterdiği "Soğuk Savaş" döneminde, 7.600 personele sahip, anti-komünist karakterde ancak Almanya'nın kısmen müttefik işgali altında bulunması nedeniyle bağımlı bir statüye sahiptir. A.B.D. tarafından Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı üyelerine yönelik espionaj-ajitasyon-propaganda amacıyla Alman topraklarında konuşlandırılan "Hür Avrupa Radyosu", "Özgürlük Radyosu", "Sovyetler Birliği'ni Öğrenme Enstitüsü" gibi kuruluşlar, **BND** için deneyim kazanılan "staj yeri" olarak önem taşımıştır. Bugün, çok iyi yetişmiş 6.300 kadrolu personele ve mükemmel ötesi teknolojik olanaklara sahip bulunmaktadır. 2000'li yıllarda personel sayısını 4.500'e çekmeyi planlayan **BND**'nin Almanya dışında 1500 kadrolu personeli mevcuttur. Personelinin yaklaşık 1/10'unu askeri istihbaratçılar oluşturmaktadır (askeri haber alma, izleme, **ANBw-AFMBw** ve **MAD** ile koordinasyonu sağlamak üzere). Toplam kadrolu personelinin yarısına yakın sözleşmeli personel de çalıştıran **BND**'nin merkezi Münih - Pullach'tadır. Batılı istihbarat servislerinin yanı sıra ve onlardan farklı olarak, İran, Irak, Libya ve Çin Halk Cumhuriyeti istihbarat servisleri ile de ikili istihbarat antlaşmalarına (eğitim ve bilgi değişimi dahil) taraf olarak büyük güç ve etkinlik kazanan **BND**, dünyanın hemen her tarafındaki istasyonlarından online olarak gelen durum raporlarını, değerlendirme ile birlikte, GÜNDE 2 KEZ, Başbakanlık, Dışişleri, İçişleri ve diğer ilgili departmanlara iletmekle yükümlüdür. **BND**, Sovyetler Birliği dağılıncaya kadar, gerek bu ülkede ve gerekse Doğu Almanya'da, Romanya'da, Yugoslavya'da, Polonya'da, Türkiye'de ağırlıklı espionaj faaliyetleri gösterirken; Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra faaliyetlerini globalleştirmiştir. Ancak, bölgesel faaliyetlere de özel bir önem verilmiştir. Doğu Almanya'nın koparılması ve iki Almanya'nın birleştirilmesi; Slovenya'nın ve Hırvatistan'ın bağımsızlığını ilân etmesi; Arnavutluk, Bosna ve Kosova'daki gelişmeler, Türkiye'deki etnik ve dinsel ayrılıkların derinleştirilmesi, **BND**'nin rüştünü ispat ettiği bölgesel faaliyetler kapsamındadır. **BND**, ayrıca, Belçika sınırındaki Hoefen'de çok iyi kamufle edilmiş bir telekomünikasyon istasyonu çalıştırmaktadır. Ayrıca, telekomünikasyon istatistikleri için özel bir birim

oluşturmuştur. **BND**'nin toplanan tüm verileri kaydettiği yüksek kapasiteli ve çok gelişmiş bir bilgisayar sistemi bulunmaktadır. **BND**, müttefiki olmasına rağmen, A.B.D'yi ve tüm Atlantik ötesini izleyen güçlü bir istasyonu, Schleswig-Holstein'in batı kıyısında tesis ile işletmektedir. Bu tesis, A.B.D'nin tüm dünyadaki telefon, faks, e-mail dahil elektronik haberleşmeyi ve elektronik arşiv belgelerini -hem de gizli belgelerin şifrelerini çözerek- izleyen ve bu doğrultuda sürekli kendini geliştiren "Echelon ağı"nı kullanan Ulusal Güvenlik Ajansı'na (**NSA**) muadil olarak inşa edilmiştir. İngiltere'nin AB ülkesi olmasına rağmen **NSA**'ya lojistik destek vermesinden rahatsız olan Almanya, benzeri bir istasyonun Fransa'da da kurulması için bu ülkeye telkinin yanı sıra, teknik yardımda da bulunmaktadır. Yine Schleswig-Holstein'deki Husom'da bir bilgi toplama merkezi ve arşivi yer almaktadır. Aynı şekilde, Alman diplomatların yanı sıra, Federal Hükümet'ten maaş alarak yurt dışında görevlendirilen görevlilerin tümü, **BND** "hizmet içi akademisinde" gidecekleri ülke ile ilgili eğitime tabi tutulmaktadır. Ayrıca, Almanya'nın yurt dışındaki sefaretlerinde görev yapan genellikle 2., 3. ve 4. sekreterlerin; ataşelerin ve müsteşarların tamamının, hedef ülkelerde ise Büyükelçilerin de **BND**'nin kadrolu-bağlantılı elemanları arasından atanmasına dikkat edilmektedir. 1970'li yıllardan bu yana Türkiye'de görev yapan Alman Büyükelçileri'nin tamamının bağlantılı **BND** elemanı oldukları; Türkiye'de görev yapan Alman gazetecilerin ise doğrudan sözleşmeli **BND** elemanı oldukları kaydedilmektedir. **BND**, kuruluşu ve tüm kadrosu itibarıyla ırkçı eski-yeni Nazilerden oluşmaktadır. Zamanın Almanya Başbakanı Konrad Adenauer'in, **BND**'nin başına, Hitler'in Doğu Cephesi İstihbarat Şefi General Reinhard Gehlen'i getirmesi ile başlayan ırkçı gelenek, bugün de ödünsüz sürdürülmektedir. Örneğin, en son atanan Almanya Büyükelçisi Dr. Rudolf Schmidt, daha Türk Dışişleri Bakanı İsmail Cem'i ziyaret bile etmeden, -tabiri caizse- ayağının tozu ile, 21 Mart 2000'de, sözde Kürdistan Devleti'nin lideri Barzani'nin temsilcisi tarafından Ankara'da verilen skandal resepsiyona katılmıştır. Aynı diplomatik nezaketsizlik, hiç şüphesiz Rusya Federasyonu, A.B.D, İngiltere, İsveç dahil pek çok ülke için de söz konusudur. İstihbaratçı diplomatlara en tipik bir örnek olarak, görev süresi içinde HADEP yöneticileri ile sıkı ilişkileriyle dikkat çeken ve Şubat 2000'in son haftasında Türkiye'deki görevi sona eren Fransa'nın Ankara'daki Büyükelçisi Jean Claude Cosserand, doğrudan Fransa İstihbarat Örgütü Başkanlığı'na getirilmiştir. Geniş bilgi için bkz. Dr. Necip Hablemitoğlu, "Türkiye (M.İ.T) ve Almanya (B.N.D/BfV) Arasındaki Yüzyıllık Güç Kavgası", <http://www.neciphablemitoglu.cjb.net/>

3. Bu vakıflar arasında Konrad Adenauer Vakfı, Körber Vakfı, Alexander von Humboldt Vakfı, Friedrich Ebert Vakfı, Friedrich Naumann Vakfı, Heinrich Böll Vakfı, Hans Seidel Vakfı özellikle dikkat çekenleridir. Ayrıca, Alman Orient Enstitüsü, Goethe Enstitüsü, Alman Kültür Merkezi, Georg Eckert Enstitüsü, Fian Örgütü de mutlaka izlenmesi gereken Alman merkezleri arasındadır. Alman "derin devletini" en iyi tanıyan Türk akademisyenlerinden Dr. Yavuz Dedegil, **BND** ve Alman vakıfları arasındaki organik ilişkiyi şu cümlelerle değerlendirmektedir: "*Eyaletler ve özellikle federal düzeyde ise, kamuoyunu yönlendirme daha büyük boyutlardadır. Prof.Dr. Schmith-Eenboom, **Undercover** isimli kitabında, bütün Alman medyası ile devlet istihbarat teşkilâtı arasındaki geniş ilişkileri sıralamıştır. Alman İstihbarat Teşkilâtı (BND), medya içinde doğrudan elemanlara sahip olduğu gibi, 'Dpa' veya 'Reuter' gibi enternasyonal çalışan haber ajansları ile organik bağlar içindedir. İstihbarat teşkilâtı kendi içinde 'haber fabrikaları' kurmuştur ve istediği haberleri değiştirmekte veya kendisi üretmektedir. Bu meyanda Alman siyasi partilerinin 'kendi vakıflarının' da, birinci derecede federal yönetim tarafından finanse edildiği ve devletin 'sivil toplum örgütlerini' oluşturdukları da bilinmelidir". (Dr. Dedegil'in Ankara'da 16-17 Aralık 2000'de gerçekleştirilen "AB ve Türkiye Sempozyumu"na sunduğu "Almanya'da Kamuoyu Oluşumu ve Yabancılaşma" başlıklı tebliğden.)*
4. Türkiye, Vakıflar mevzuatının kesinlikle izin vermemesine rağmen, gelmiş geçmiş hükümetlerin siyasal irade ve kararlılık gösterememeleri nedeniyle, Alman vakıflarının espionaj ve ajitasyon faaliyetlerine göz yummak konumundadır. Aynı şekilde, Alman ya da ABD vakıf ya da resmi kurumları ile birebir parasal ilişki ve işbirliği içinde olan Türk dernek ve vakıflarının da yerine getirmeleri gereken zorunlu prosedürlere uymadıkları bilinmektedir. Siyasal irade ve kararlılık yokluğu, yabancı istihbaratçıları ve yerli işbirlikçilerini giderek pervasızlaştırmaktadır: Tam bağımsızlık kavramının içi boşaltılırken, ulusal egemenlik ilkesi ise, giderek Berlin'e veya Washington'a ya da

Brüksel'e koşulsuz teslimiyet ilkesine dönüştürülmektedir. Yabancı vakıfların ve yerli işbirlikçileri küreselleşmeci NGO'ların yarattığı bu rahatsızlık, 8. Beş Yıllık Plan'da da ifadesini bulmuştur; ancak nedense gereği bir türlü yapılmamaktadır. Sorumlulardan eski İçişleri Bakanı Sadettin Tantan, sadece bir tek girişimde bulunmuştur; o da yabancı istihbarat servisi elemanlarına ya da sahte NGO'larına değil, şahsıma. Konuyla ilgili bir makalemden dolayı 25.000.000.000 TL manevi tazminat davası açarken, Basın Savcılığı vasıtasıyla da İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanmamı sağlamıştır. (Dava konusu makale için bkz. Dr. Necip Hablemitoğlu, "Etki Ajanları-Nüfuz Casusları ve Fethullahçılar Raporu", **Yeni Hayat**, 6:70, Ağustos 2000, s. 13-29. Ayrıca internet üzerinden bkz. <http://www.neciphablemitoglu.cjb.net/>)

5. 1990'lı yılların başında, Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti'nin oluşumu için faaliyet gösteren sözde "insani yardım" amaçlı NGO'ların sayısı 100'ü geçmekteydi (Zaho, Duhok, Erbil, Süleymaniye vd.). Birleşmiş Milletlerin ve AB'nin insani yardımları, Kızılhaç üzerinden değil de, söz konusu NGO'lar üzerinden ulaştırılmaktaydı. Çatışmaların şiddetlenmesiyle, bütün bu NGO'lar sessizce bölgeden çekilirken, bölgede en güçlü kadroya sahip olan CIA de, söz konusu elemanlarının dışında, yaklaşık 7.500 yerli ajanını Türkiye üzerinden bir operasyon gerçekleştirerek Guam adasına nakletmiştir. Halen Batılı istihbarat servislerinin sevk ve yönetimindeki bu NGO'ların büyük bölümü tekrar geri dönerek "insani yardım" faaliyetlerini sürdürmeye başlamışlardır. Konunun en acı olan tarafı, bu NGO'ların iç yüzlerinin bilinmesine rağmen, bir tek istihbaratçıya yönelik bir tek saldırı bile söz konusu olmazken; Türk Kızılay'ının görevlileri, peşmergelerin vahşi saldırısına uğramıştır. Türk Kızılay'ının bu bölgede "insani yardım" faaliyeti göstermesini istemeyen söz konusu NGO'lar, işkence ile vahşice öldürülen Türk Kızılay'ının mensupları için en küçük tepki göstermemişlerdir.
6. Örnek oluşturacak tipik bir haber: *"Alman Cumhurbaşkanı Johannes Rau, dün insan hakları örgütleri ile bir toplantı yaptı. Toplantıya, Mazlum-Der Genel Başkanı Yılmaz Ensaroğlu, İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül, TİHV Genel Başkanı Yavuz Önen, ÇHD Gn. Başkanı Ali Ersin Gür, TİHAK Başkanı Nevzat Helvacı, Avukat Yusuf Alataş ve İnsan Hakları Eğitimi Ulusal Komitesi Başkanı Prof.Dr. İonna Kuçuradi katıldı. Türkiye'deki insan hakları, düşünce özgürlüğü, idam cezasının kaldırılması, demokratikleşme, yargı reformu ve işkence konularının gündeme geldiği toplantıda Alman Cumhurbaşkanı Rau, insan haklarından sorumlu Devlet Bakanı M. Ali İrtemiş'in geçtiğimiz yıl Kasım ayında NGO'larla yaptığı toplantının devamının gelip gelmediğini sordu. Türkiye'de NGO'larla siyasi irade arasında bir kopukluk olduğu ve NGO'ların düşüncelerinin kaale alınmadığı tespitini yapan Rau'nun, 'siyasi iradenin NGO'ların düşüncelerini dikkate alması gerekir' dediği belirtildi. Türkiye'deki insan hakları sorunlarının çözümlenmesinde asıl görevin Türkiye'nin iç kamuoyuna düştüğünü belirten Mazlum-Der Genel Başkanı Yılmaz Ensaroğlu, bu bağlamda DIŞ DİNAMİKLERİN de önemli olduğunu kaydetti. Ensaroğlu, AB üyesi ülkelerin, Türkiye'nin insan hakları ihlallerine ilkeli ve KUŞATICI yaklaşımlarını, seçici davranmamalarını, insan haklarının uluslararası çıkarlara feda edilmemesini istedi. İnsan hakları alanındaki adımlarda ulusal ve uluslararası demokratik kamuoyuna güvendiklerini belirten İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül ise, bu faktörün insan hakları standardının gelişmesinin önünü açacağını ifade etti" (Zaman, 8 Nisan 2000).*